

PAPA FRANCESC
AUDIÈNCIA GENERAL

Plaça de Sant Pere

Dimecres, 27 de gener de 2016

5. Déu escolta el clam i fa l'aliança

A la Sagrada Escripura, la misericòrdia de Déu és present al llarg de tota la història del poble d'Israel.

Amb la seva misericòrdia, el Senyor acompanya el camí dels patriarques, a ells els dona fills malgrat la seva condició d'esterilitat, els condueix per camins de gràcia i de reconciliació, com ho demostra la història de Josep i dels seus germans (cf. Gn 37-50). Penso en molts germans que estan allunyats dins d'una família i que no es parlen, però aquest Any de la Misericòrdia és una bona ocasió per a retrobar-se, abraçar-se, perdonar-se i oblidar les coses lletges. Com sabem, a Egipte la vida per al poble es feia dura. I va ser precisament quan els israelites estaven a punt de sucumbir que el Senyor va intervenir i va obrar la salvació.

Llegim en el llibre de l'Èxode: «Al cap de molt de temps, el rei d'Egipte va morir. Mentrestant, els israelites gemegaven i cridaven des del fons del seu esclavatge, i el seu clam va pujar fins Déu, que va escoltar els seus gemecs i es va recordar de l'aliança que havia fet amb Abraham, Isaac i Jacob. Déu va mirar els israelites i es va fer càrrec de la seva situació» (2,23-25). La misericòrdia no pot romandre indiferent davant el sofriment dels oprimits, davant el crit de qui és objecte de violència, reduït a l'esclavatge i condemnat a mort. És una realitat dolorosa que afecta qualsevol època, incloent-hi la nostra, i que moltes vegades ens fa sentir impotents, temptats a endurir el cor i pensar en una altra cosa. Déu, en canvi, «no és indiferent» (Missatge per a la Jornada mundial de la pau 2016, 1), no desvia mai la seva mirada del dolor humà. El Déu de la misericòrdia respon i té cura dels pobres, dels qui criden la seva desesperació. Déu escolta i intervé per a salvar, suscitant homes capaços de sentir el gemec del sofriment i d'obrar en favor dels oprimits.

És així com comença la història de Moisès com a mitjancer de l'alliberament per al poble. Ell s'enfronta al faraó per a convèncer-lo que deixi anar Israel; i després guiarà el poble, a través del mar Roig i el desert, cap a la llibertat. Moisès, que la misericòrdia divina va salvar sent un recent nascut de la mort a les aigües del Nil, es fa mitjancer d'aquesta mateixa misericòrdia, permetent al poble, salvat de les aigües del mar Roig, néixer a la llibertat. I també nosaltres, en aquest Any de la Misericòrdia, podem fer aquest treball de ser mitjancers de misericòrdia amb les obres de misericòrdia per a acostar, per a donar alleujament, per a crear unitat. Es poden fer moltes coses bones.

La misericòrdia de Déu sempre actua per a salvar. És tot el contrari de les obres dels qui actuen sempre per a matar: per exemple els qui fan les guerres. El Senyor, mitjançant el seu servent Moisès, guia Israel al desert com si fos un fill, l'educa en la fe i fa l'aliança amb ell, creant un vincle d'amor molt fort, com el del pare amb el fill i el de l'espòs amb l'esposa.

A tant arriba la misericòrdia divina. Déu proposa una relació d'amor especial, exclusiva, privilegiada. Quan dona instruccions a Moisès sobre l'aliança, diu: «Ara, doncs, si escolteu la meua veu i observeu la meua aliança, sereu la meua heretat preferida entre

tots els pobles, ja que tota la terra és meva: sereu per a mi un reialme sacerdotal i una nació santa» (Ex 19,5-6).

Certament, Déu posseeix ja tota la terra perquè l'ha creada, però el poble es converteix per a ell en una heretat diferent, especial: la seva personal «reserva d'or i plata» com la que el rei David afirmava haver donat per a la construcció del Temple.

Doncs bé, en això ens convertim per a Déu quan acollim la seva aliança i ens deixem salvar per ell. La misericòrdia del Senyor fa l'home preciós, com un tresor personal que li pertany, que ell custodia i en el qual es complau.

Són aquestes, les meravelles de la misericòrdia divina, que arriba a ple compliment en el Senyor Jesús, en aquesta «aliança nova i eterna» consumada amb la seva sang, que amb el perdó destrueix el nostre pecat i ens fa definitivament fills de Déu (cf. 1Jn 3,1), joies precioses a les mans del Pare bo i misericordiós. I com que nosaltres som fills de Déu i tenim la possibilitat de tenir aquesta herència —la de la bondat i la misericòrdia— en relació amb els altres, demanem al Senyor que en aquest Any de la Misericòrdia també nosaltres fem coses de misericòrdia; obrim el nostre cor per arribar a tots amb les obres de misericòrdia, l'herència misericordiosa que Déu Pare ha tingut amb nosaltres.